

[Bertel Dahlgaard.]

aterialer, nye metoder viser sig ikke at billiggøre byggeriet i praksis, og det er desværre ikke urigtigt. Ja, men har ministeren da ikke tænkt på, at her er der noget at gøre for ham? Ministeren har arbejdsmarkeds-kommissionen, arbejdskraftudvalget og andre organer at støtte sig til. Vi ved alle, hvordan stivhed i byggevaner, stivhed i tariffer hindrer, at resultatet af tekniske fremskridt bundfælder sig i lavere bygge-omkostninger. Det er for at bringe bevægelse i disse naturstridige forhold, den højt-ærede minister sidder i boligministeriet.

Eller lad mig tage det tredje forhold, hele finansieringsspørgsmålet. Ministeren er en svoren tilhænger af den gamle kreditpolitik med kreditstramning, hårdhændet renteforhøjelse som væsentligste middel til regulering af importen. Men ministerens ensidige teorier fra fortiden kan ikke forenes med nutidens politiske og sociale vilkår. Og hvorfor ikke? Nej, det kan de ikke, for ministeren tør ikke tage den yderste konsekvens af denne politik, nemlig den store arbejdsløshed. Men når han ikke tør det, så er det afgørende, at han formår at holde igen på kreditstramningen i tide, at den ikke løber løbsk, han må have fingeren på pulsen hele tiden. Men i stedet for erkendte han her forleden, at finansieringskrisen var kommet bag på ham. Ordningen med genbelåningen i nationalbanken kom for sent, og derfor er der påbegyndt for få lejligheder. På samme måde kom forbudet mod sommerhusbyggeriet først, da sommeren omtrent var forbi.

Og endelig for det fjerde: forholdet mellem boligbyggeriet og det militære byggeri. Her gav ministeren den mærkelige forklaring, at det militære byggeri sikkert ikke i mærkbar grad ville have indflydelse på det civile byggeri. Men i næste øjeblik sagde ministeren, at det selvfølgelig ikke kunne undgås, at det ville skabe lokale vanskeligheder rundt omkring, hvor det militære byggeri er koncentreret. Men da det efterhånden er over hele landet, det militære byggeri er spredt, vil der næppe være nogen del af landet, hvor vanskelighederne ikke spores.

Og må jeg i denne forbindelse spørge: Har ministeren foretaget sig noget for at sikre, at der ikke opstår konkurrence mellem

det militære byggeri og det civile byggeri om arbejdskraften og til tider også om materialerne? Det er jo noget, der er almindeligt kendt i de egne, hvor militært byggeri finder sted, at det tiltrækker arbejdskraften, fordi der her sættes pres på; tingene skal være færdige — og så betaler man for det.

Det ærede medlem hr. Kjærboel kom forleden dag med en ganske interessant udtalelse. Han sagde til ministeren, at han måtte sørge for, at boligbyggeriet fik førsteprioriteten i arbejdskraft og materialer overfor det militære byggeri. Men det ærede medlem hr. Kjærboel ved jo godt, at noget sådant er kun et front ønske; det er det militære byggeri, der har førsteprioriteten.

Det er hele dette komplekse af komplicerede problemer, som knytter sig til den nuværende situation, der skal klares — og det er vanskelige problemer. Netop derfor må den højtærede minister leve op til dem, vokse med opgaverne, men her er det det almindelige indtryk, at ministerens vækst foregår for langsomt.

Og så endelig til slut: behandlingen af udligningsproblemet. Her er ministeren mildt fortørnet over, at han ikke kan få lov til at sidde ganske stille og se til, medens det politiske udvalg — altså andre — finder ud af denne svære sags løsning. Men det kan han ikke. Ministeren siger, at det politiske udvalg arbejdede så smukt med lejelovgivningen i fjor og forurologede ham ikke, før der var nået et resultat, og så må vi virkelig kunne gøre det samme i udligningssagen. Jeg er sikker på, at ministeren vil være i stand til at se forskellen. I forbindelse med lejelovgivningen forelå der et arbejdsgrundlag for udvalget i det lejelovsfor-slag, der det foregående år var forelagt rigsdagen af den nuværende højtærede ministers forgænger, det ærede medlem hr. Kjærboel. I udligningssagen foreligger der ikke antydning af grundlag. Der foreligger ikke for udvalget antydning af, hvilke tanker ministeren gør sig om problemerne.

Jeg pressede på sidste år for at få begyndt med arbejdet, men ikke engang de specielt sagkyndige blev da tilforordnet udvalget. Og nu er der gået et halvt år, skønt der ikke havde været det mindste i vejen for, at ministeren havde forelagt os sit program for arbejdet i foråret og udvalget derefter kunne have arbejdet en del af sommeren.